

*Pócsmegyer, tizenkilenc szeptember huszonöt, szerda.*

Tulajdonképpen arról van szó, hogy nincs pénzünk. Ez az igazság. Ha volna pénzünk, lenne. A férfi, akinek neve van, gyáva.

Ma van a tizenötödik házassági évfordulónk. Milyen jó lett volna, ha el tudnám vinni színházba. Szombaton láttuk a *Liliomot*. A férfi nem éppen rossz ember, csak fáradt és gyenge.

Már meg is kaptam Esztertől az ajándékomat, a *Keresztapa*-trilógiát. Én nem vagyok ennyire kreatív, tőlem konyakos meggyet kap és szerencsesorsjegyet. Ha nyerünk, elvihetem színházba. Ha nem nyerünk, még mindig megölhetek valakit.

Mindenki hazudik. Én is. Most akkor vagy az a hazugság, hogy mindenki, vagy az, hogy én is.

A férfi nem hisz a csodában, a csoda lehetőségében azonban nem kételkedik. A férfi gyermekei piszkos lehetőségek közt örülnek a fény nevének. A férfi lehetőségei kilátástalanok.

A férfi árkot ás. Nyolcvan centi. A férfi gyermekei nem látszanak ki az árokból. Elrongyolódott angyalszárnyak kerülnek elő a föld mélyéből. A férfi valami langyos ízt forgat a szájában. A férfi tudja, hogy a nőt szeretni kell.

Undorodik a gyermek a vértől, ám ez az undor nem maradhat sokáig titokban. Az igazi mondatok eltakarják az álcázott mondatok jelentését. A férfi elavult.

*Szigetmonostor, tizenkilenc szeptember tíz, kedd.*

A legfőbb baj pedig az, hogy hiteltelen vagyok. Persze nagyon nehéz hinni abban, ami nem létezik. Persze ha erősen hiszünk valamiben, valóságossá válik a név. Mert valamiben lehet hinni erősen, valami másban pedig gyengén.

Meg tudom érteni Sanyit is, aki azt hitte, egy könyvtárban olvasni kell. Legszívesebben én is egy erdőben sétálnék, tudóm rejtett hólyagocskáiba raktároznam az ősz, lelkemre nem kötnék görcsöt az időből. Az időnek azonban ritmusa van, a ritmussal pedig együtt jár a fáradtság és az unalom, a szeretet türelmes.

Beck Tamás

## Szentgyónás

Rossznyelvek szerint katolikus papok a ponyvaregények legkitartóbb olvasói, de ez alávaló rágalom. Miért is lenne szükségük a tisztelendő uraknak efféle kiadványokra, amikor némelyik szentgyónás egyenértékű egy bünbarlangban történő látogatással? Légrádi atya Kajla Tibi bünbánó vallomásait szerette leginkább. Megadta a módját találkozásaiknak. Akkurátusan kiszellőztette legénylakásából a felesleges szagokat, mielőtt az ötszázhatvanhárom munkahelyet jelentő vegyiüzemben targoncavezetőként dolgozó fiatalembert a Püspökvár keleti szárnyában megbűvó lakosztályba invitálta. Leporolt bakelitlemezt helyezett egy özönvíz előtti lejátszókészülékre, s kisvártatva komolyzene áradt a szoba sarkaiiba állított hangfalakból. Tibi különleges kiváltság-

ként rágyújthatott gyónás közben, Légrádi atya mindössze egyetlen dolgot várt el kicsapongó életet folytató báránycájától: a kendőzetlen őszinteséget. A pap olykor visszakérdezett egy-egy kifejezés hallatán; hosszú esztendők után pár hónapja tért vissza az örök városból, nem értette még a hazai szlenget. Tibi általában apró csínytevéseit vallotta meg először, azok irányából haladt egy képzeletbeli koncentrikus kör mentén a halálos bűnök felé. Légrádi Károly címzetes prépost pedig csillogó szemekkel szívta magába a tudást a világról, holott a sűrű dohányfüstben az amúgy izléselesen berendezett helyiség túlsó végét se látta.

Télvíz idején igencsak drága mulatságnak bizonyult Kajla Tibi panelházi garzonlakását felfűteni. Legutóbbi gyónása óta megesett bizony, hogy az ifjú targoncás a kocsmázásra félretett pénzből fizette ki rendetlen kéglilijének tekintélyes összegű rezsijét. Szerencsére a csintalan kópé megtanulta a számára is kötelező munkavédelmi oktatáson, hogyan zajlik az elsősegélynyújtás metilalkohol-mérgezés esetén. Egyszerűen: az áldozatot tömény szesszel kell berúgatni gyomormosás előtt. Nem volt nehéz összebarátkoznia Tibinek a részmunkaidős sráccal, aki a mérekszekrény kulcsát őrizte. Bűvészlükköket mutatott a duplikátorok között esetlenül tébláboló félnotásnak, cserébe pedig megdézsmálhatta a halált hozó szereket. Az összes művezető halántékán kidagadtak az erek, amikor legkedvesebb melósa odaállt elé azzal, hogy metanolt fogyasztott. Kajla Tibi ráadásul rögtön ezután amerikai musicaleket kezdett danászni, mintha fenéig üritette volna imént a halálfejjel díszített üveget. Számítása bejött. Két megtermett karbantartó lefogta, s literszámba öntötték belé az import vodkát. A fiúnak a következő emléke, hogy egy balkonkeblű doktornő panaszkodik az orvosok anyagi és erkölcsi megbecsülésének hiányára a szirénázó mentőautó belsejében. Tibi falujában praktizált ugyan valaha egy özvegy vajákos asszony, aki a székleled színéből kitalálta, mi baja van a fogaidnak, furcsamód azonban még a hírhedetten nagytermészetű férfiak se merték azt a kuruzslót gerincre vágni. Márpedig Kajla Tibi makacs merevedése azalatt se múlt el, hogy a sürgősségin annak rendje s módja szerint meghányatták.

Álom ez, avagy valóság, kérdezett közbe ezen a ponton Légrádi atya tamaskodón. Tibi ezt nem tudta megmondani, zavarában azonban a keresztelőlevelekkel teleszórt ébenfa íróasztal lapján nyomta el a füstszűrőig leégett cigarettacsikket, s engedélyt kért a paptól arra, hogy meglátogassa a félhomályos fürdőszobával egybeépült toalettet. Tudta: a kulcsra zárt fürdőhelyiségben skrupulusok nélkül fog a mosdókagylóba pisilni, miközben szemével körbevizslat, akad-e valami elemelnivaló. Egy húzásra eltünteteti a markáns illatú arcszeszt, s talán a hosszúra nyúlt római vakáció idején vásárolt testápoló krémet is megkóstolja, mert Kajla Tibi megboldogult édesanyja fiacskájának lelkére kötötte annak idején, hogy csak az a miénk, amit megeszünk. Tibi kokainnak nézi majd a mosógép tetején heverő gyíkbőr neszesszerben talált holt-tengeri fürdőszót, ami elmulasztotta Légrádi atya pikkelysömörét, bár irigyei a földönkívüliek nála tett látogatásának tulajdonítják a prépost hirtelen gyógyulását. A fiú habozik, felszívjon-e egy csikot a csodaszerből, aztán inkább megír egy ordenaré üzenetet mobiltelefonján a balkonkeblű mentőorvosnőnek, mert a világhálón megtalálta a tündér elérhetőségét. A magára maradt pap a szomszéd helyiségben ezalatt megállapítja, hogy a globális felmelegedés idővel drasztikusan lecsökkenti a rezsiköltségeket, s az ő védenca sem kényszerül majd pénzsűkében aljas vállalatokra. Ám Kajla Tibi tíz perc után sem

kerül elő a fürdőszobából. Légrádi atya aggodalmas kiáltására panaszos hangon válaszolja, hogy hasmenése volt, és le is húzza odabent a vécét, mintha valóban kólika gyötörte volna. Miközben kezet mos, az imposztor a tükörben gondosan kerüli önnön tekintetét. Végül elfordítja a kulcsot a zárban, s a feloldozás reményében indul el, amerre az irgalmat sejtí.

